

Grækarismessu- røða, sum Frits Johannesen helt á Muntra í Fugla- firði tann 14. mars

Tað var ein vakran
summarðag í 1947, at
nøkur ungfólk úr eini
bygd her nærhendis
komu heim at vitja
fyrstu ferð eftir krígsløk.
Meðan hesi ungfólk
ganga niðan í Tún, situr
gamal maður, hvitskegg-
juttur og stórlímaður, á
einum trappusteini.
Hann heilsar hesum
ungu kærkomnu gestum
við nýtum orðum — ja,
tað kundi verið Gunnar á
Líðarenda, ið mælti so:

»Hava tit sæð, hvussu
grønar líðirnar eru, og
hvussu feitur seiðurin
er?»

Tílik heilsan og tílik
orð vóru sitandi í minn-
inum sum ein rammi
kring alt tað, sum bygd-
ist teimum í barmi øll
árin, tey høvdu verið
burturstødd — skotin

Hava tit sæð, hvussu grønar líðirnar eru...?

langt av leið, burtur fra
heimligum viðurskiftum
— vinum og kenningum,
systkjum og faðir og
móður. Hvussu mangan
mundu tey ikki sita og
hugsu um tær grønu líð-
irnar heima í Føroyum —
undir trongum korum,
ómenniskjansligum um-
støðum. Av hesum settu
kenslurnar djúp spor í
hugan og vóru við at
gera, at mong komu
íggjøgnum hesar dimm-
leittu dagar, í vónini um,
at ljósar gerast aftur
lætur og gott viðrák fyri
allar partar kom aftur í
sætið sum tað besta og
dýrasta vit áttu.

Steðgað var á hesa
løtu Niðri í Tóni, og
stundin gjørdist ein eyð-
kennisløta, har hugur,
orð, menniskjavit varð
samanvovið í so vakra
mynd, at alt tað, sum tú
var góður við — var tann
vakra grøna líðin og
tann vakri blái fjørðurin,
ið goymdi so nógv gott,
sum varð til tað dagliga
lívið her á landi.

Í dag verður eisini
steðgað á. Í dag eru vit
komin saman fyri at
heilsa einum nýkomnum
gesti. Bæði ung og
gomul nerta við hugsan-

nina, at okkara fyrsti
vággestur — tjaldrið, er
komið aftur til lands.

Vit vóna, at líðirnar
gerast grønar — at
gróður verður á sjógvi
og landi og í øllum viður-
skiftum okkara. Tann
myrka vetrartíðin, sum
nú er í ferð við at binda
sitt síðsta umfar, setir
mangan djúp spor eftir
seg bæði á sjógvi og
landi: Men vónin um, at
sóln, fuglurin og fiskur-
in aftur verða drigin av
hesum klettum, kveikir
sinnið so, at ein blóma
sprettir í dām yvir
okkum, og óivað er tjóð-
fuglur okkara við til at
nøra um henda dām.

Ílt er at meta um
hvørji kor, ið tjaldrið
hefur, meðan tað er
burtur um veturin. Eitt
vita vit, at heitt og fjálgt
er á teimum økjum, har
tjaldrið búleikast um
veturin. Onkuntið hefur
verið skrivað í bløðnum
um, at menn hava skotið
tjaldur, tí tey ótu ov
nógv av skeljafiski og
sostatt vóru ein mein-
bogi fyri tey, ið fingi
sína úrtøku á hesum øki.

Her kundi søgan byr-
að um tjaldrið, ið sat á
einum flúri niðri í Nor-

mandinum og droymdi
um heimlig viðurskifti,
um vælangandi eingir,
um reiðrið, egg og ungar,
um grønar líðir og bláan
fjørð, har tann feiti seið-
urin svam. Í barminum
livdi ein livandi vón um
ein dag at siggja oyggj-
arnar aftur, hóast onkur
lúrdi í nánd við byrsuni.

Ein dag í fyrsta helm-
ingi av mars kendi hetta
tjaldrið slíka trongd á
sær, at longsul og tráan
fekk tað til at spennu
veingirnar og seta kós
norðurvir.

Ofta hefur tú hoyrt
sjómenn greiða frá, tá ið
siglt verður heimaftur
av fiskileið, hvussu al-
spentir teir hava verið,
tá ið teir fyrstu fjalla-
topparnir dagaðu undan
havsbrúnni. Um tjaldrið
fóli og kennir tað sama,
er ikki lætt hjá okkum
menniskjum at meta
um, men tað, sum er lagt
niður í ta vøkru og noss-
ligu tjaldurslund —
longsuln aftur at kunna
seta fótur á grønar túgv-
ur og gráar steinar, kann
tykjast at vera eyð-
kenni, sum nøkurlunda
eru eins hjá menniskjum
og flytufugli.

Heimlongsuln hjá

teimum, sum komu heim
eftir kriggið, mundi vera
serliga sterkur. Flestu
teirra fóru avstað aftur,
men hava vitjað aftur
summar eftir summer,
eins og tjaldrið hefur
gjørt tað, og ger tað.

Tann gamli Niðri í
Tóni hin dagin í 1947
heilsaði so blidliga
sinum bygðarfólki, tá
tey komu heim aftur
eftir kriggið.

Í dag heilsa vit, sum
eru komin saman á
Muntra teir grønu
skótarnar, sum eru eins
og grønar sum tann
grøna líðin, og tað vakra
blástrarljóðið, sum
flygur tjaldrinum ímót
og sameinir okkara fa-
rastu tankar og ynski
um, at ljósar gerast tíðir
her á landi, bæði fyri
eldri og yngri, og at
tjaldrið ikki má fara úr
huga okkara, men vera
symbolið uppá tað, sum
dregur hugan at landi,
fólki, bygd og heimi:

Lat sólina skína um dal-
ar og fjøll,
grønkast lat heiðar og
líðir!

Tí øll vit leingjast móti
livgandi sól,
vónandi sælari tíðir.

Gamla Ritan rak á land

Í illveðrinum um viku-
skiftið slitnaði
teymurin hjá Jónfrið
(ex. Ritan), har hon lá
út fyri Skála, og rak
hon á land.

Tjaldrið var inni á
Skála mánadagin og
hálaði hana útaftur.
Jónfrið fekk ikki skaða,
tí hon stóð á sandbotni.
Hon stóð millum havn-
ina og bátahylin.

Hetta var fyrsta upp-
gávan hjá Tjaldrinum,
nú tað aftur er komið í
vaktar- og bjargingar-
tænastuna eftir sjei
mánaðir á Skála skipa-
smíðju.

Eldur í vøruvogni

Á middegi, leygardag-
in kom eldur í ein vøru-
vogn hjá P/f J. Dahl
Gørðum í Vági. Eldur-
in var í motorinum,
sum fór fyri skeytið.

Blómubúðin
»FLORA«
TLF. 14169
HOYDALSVÆGUR 8
3800 TÓRSHAVN
sendir um alt landið!

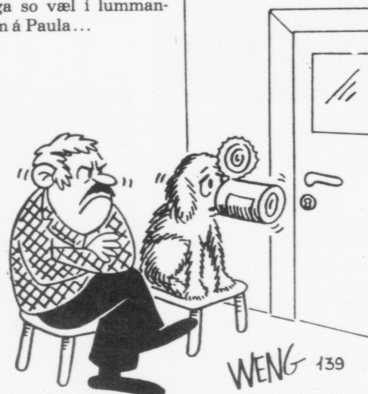
hornið

Flemming riggar bara
væl í lummanum á
Óla...

Óli mátti at havt fingið
nokk við at manipulera
við tølum!!!

Jógvan riggar knapp-
liga so væl í lumman-
um á Paula...

Óli í Áarstovu

Stjórnen í Realinum
tosaði nógv um, hvør
eftirmaður E. Fosaa
skuldi verða.

Eg kann upplýsa, at
D. J. Sørensen bleiv
ikkj nevndur.